

Publicerad 2009-09-25 11:13 av Baystream
En livslång vänskap, två blåa ögon och en ovän

Jag minns den där dagen i april
Du böt en mening, bröt en vänskap
Den vänskap som en gång var min
Sa jag tagit det som var ditt
Den längtan som var din
Ditt hjärtas drömmar
Det blonda hår och blåa ögon
Jag aldrig riktigt lagt märke till
Men du bröt likväl en mening, en vänskap mitt itu

Den blonda, de två blåa ögon jag aldrig riktigt sett
Kom hem till mig
Frågade vad som stod på
Jag berätta sanningen
Att du älskar honom så
Vi möttes där på djupet
Blev vänner i vår rivalitet
En fight jag aldrig kämpat
Jag bar den skuld
Din kärlek han ej besvarat
Din olyckliga kärlek
Som tack varje osämja, vår dispyt, blev min
Han viskade i natten
- Jag tror jag är kär i dig

Jag lät han komma nära
Tog det blonda, två blåa ögon
Tätt intill mig
Lät han smeka, det som skulle lämnas orört
Han kom hem till mig
Knackade i smyg på min dörr
Frågade
- Får jag sova över
Jag sa inte nej
Nätterna blev flera
En sovmorgon i ljumma maj
En solig promenad, bland kullersten och torg

Jag log i mina lögner, det svarta i mitt svek
Han log mot mig och sa;
- Jag ler för jag är kär. Vi berättar för vår vän, hon kommer att förstå
Jag vakna ur min himmel, väcks av en verklighet
Likt tusen sår det skaver, samvetets villebråd
Jag har förstört min egen sanning, blivit det du sa
Är nu den ovän, du ej ville ha kvar
Jag smeker det blonda mjuka hår, jag har lärt mig gilla så
Ser in i två blå ögon, viskar, det är allt jag kan förmå
- Min vän, för var minut, hon dör. Det här måste få ett slut

Du tar mig tillbaka, kallar mig åter vän
Ler, säger att du hörde fel
Att ditt olyckliga hjärta ej såg rätt
Att jag aldrig skulle röra, det blonda hår och blåa ögon
Den längtan du bar, den längan du fortfarande bär
Jag visste du höll kär
Jag skriker tyst
- Hur gick det till
Vad som började som ett missförstånd
Var nu en lögn, ett oförlåtligt svek
Jag ljög för att få vara, din vän och verklighet
Svalde min egen tunga, min egen värdighet
Du log och sa att allt nu var förlåtet, allt var åter bra
Den blonda , två blåa ögon ber mig sedan
- Snälla, det får ej ta slut, låt mig få ha dig kvar!

Ni drar, i mina händer och armar
Ni drar, så hårt åt varsitt håll
Jag gråter bakom ett leende som varar
Tills varma strålar somnar, tills solen bäddas ner
Jag är så väldigt trött, mitt hjärta längtar
Långt bort från allt vad dagar heter
Fri från skuld och svek
Min sinnesfrid och ro
Alla födda elakheter
Min morgondag och framtid
Jag ser på medan alltsammans plågsamt brinner

Du börjar ana, börjar höra en osagd sanning
Den blonda med blåa ögon, börjar sakta hata

Det han fann så vackert, nu känns det så länge sen
Han kommer knappt ens ihåg
Det gör så ont, gömmer mig i rädslan
Som följer mig längst med vägen
Jag så vilsen vandrar, jag kan inte hitta hem
Så, den dagen då allt går sönder
När allt faller itu
I slutet utav sommaren, en dag i varma juli
Den blonda och blåa berättar vad som pågår, allt det som hänt
Ni vänder båda ryggen, tillsammans likt en vägg
Det jag själv skulle ha gjort, berättat för länge sen
Ni vänder båda ryggen till, ger mig namnet ovän
Spottar mina fötter svarta, dödar min röst och vilja
Finnes ej någon tröst, för hon som gjort alla så väldigt illa

Er vänskap är nu stark, starkare än stål
Tjockare än blod
Ni lever för varandra, lever på den lögn
Som förde er tillsammans
Du är fortfarande lika kär
Han älskar dig likt en syster
Du ser det som kärlek, den du aldrig fick
Håller honom hårt, rädd att släppa en minsta tum
Så glad att det nu finns rum, fått den plats han gav till mig
- Ta den jag ber, jag vill inte ha den kvar
Allt jag vill, är att få tillbaka dig som vän

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Baystream med Poeter.se id #29457 innehar upphovsrätten